

"Låt oss alltid vara våldsamt uppriktiga"

Om den stumme demonen – som Evangeliet talar om – tar plats i själen, förstör den allt. Om man däremot omedelbart kastar ut den slutar allt väl, man fortskrider lyckligt, allt fungerar. En fast föresats: ”vild uppriktighet” i den andliga vägledningen, finkänsligt väluppfostrat ... och må den uppriktigheten vara omedelbar. (Smedjan, nr. 127)

20 november

Jag vill åter påpeka att vi alla har vårt elände. Men vårt elände får aldrig förleda oss till att skilja oss från Guds kärlek, tvärtom bör det få oss att gripa tag i kärleken, att försjunka i Guds godhet, som gamla tiders krigare iklädde sig sin rustning: det där *ecce ego, quia vocasti me* - räkna med mig, du har ju kallat på mig - är vårt försvar. Vi får inte avlägsna oss från Gud för att vi upptäcker våra svagheter; vi måste angripa eländet, just för att Gud litar på oss.

(...) Förlåt att jag tjatar, men jag anser det vara oundgängligt att det i era sinnen inpräglas med eldskrift att ödmjukheten och uppriktigheten, dess omedelbara konsekvens, för med sig de övriga medlen och är som grunden för den effektivitet som gör

det möjligt att segra. Om den stumme demonen får fotfäste i en själ, förstör den allt. Om man kastar ut honom omedelbart går allt väl, vi blir lyckliga, livet går i rätta spår: låt oss alltid vara *våldsamt uppriktiga*, men samtidigt hänsynsfulla och väluppfostrade.

En sak vill jag tydligt klargöra: jag oroar mig mer för högmodet än för hjärtat och köttet. Var ödmjuka. När ni anser att ni har helt rätt, har ni inte rätt alls. Gå till den andliga vägledningen med öppen själ: stäng den inte, för - jag upprepar - då får den stumme demonen fotfäste, och han är svår att fördriva. (Guds vänner, nr. 187-188)